

ijkenis van den barmhartigen Samaritaan door den Heiland voorgehouden, geeft ons een blik op de onvolkomenheid onzer liefdewerken. Hoe moeilijk valt het, zich zelve te geven, hoe moeilijk is het om ten einde toe te volharden en niet moedeloos te worden. En toch, wanneer wij in waarheid discipelen van den Grooten Meester willen zijn, wanneer wij Jezus in waarheid willen volgen, dan hebben wij hetzelfde werk te doen, dat Hij op aarde deed, name-

lijk: ons zelve voor anderen te geven.

Wie hiertoe bereid is, behoeft niet lang naar werk uit te zien, of ledig op de markt te staan, doch vindt gelegenheid te over. Hier kan men een kranke liefdenis biën, daar een weduwe troosten, ginds een wees steunen, die verlaten en zonder hulpe is.

Wie zich aan den arbeid der barmhartigheid wijdt, zal wijsheid en moed ontvangen om daarin voort te gaan.

KUNSTGENOT.

DOOR H. J. HANA.

Niemand behoeft ook maar een oogenblik in onzekerheid te verkeeren omtrent de plaats, waar hij door onze gravure in gedachten wordt binnengeleid. Wij bevinden ons in het atelier van een kunstschilder, en wel uit het laatst der vorige eeuw, zooals aan de kleeding der beide heeren duidelijk te zien is. En even duidelijk is aan de geheele omgeving te bemerken, welk kunstvak hier met grooten ijver en inspanning beoefend wordt. De wanden zijn aan alle kanten behangen met groote en kleine schilderstukken, op doek en op paneel, met en zonder lijst; in een hoek staat een ezel, de schoorsteenmantel is dicht bezet met verven, penseelen en andere schildersbenodigheden, en de kunstenaar zelf verdiept zich met zijn vriend in de beschouwing van een portefeuille met studiën en schetsen. Zij doorleven samen een uur vol kunstgenot. Want dat de teekeningen de moeite van het bekijken — en van het bekijken door kennersoogen! — ruimschoots waard zijn, blijkt genoeg uit de aandacht, waarmee de heeren zich aan de kunstbeschouwing wijden. De vriend van den schilder heeft er zelfs een goedkeurend glimlachje voor over.

Wij willen eerlijk bekennen, dat wij den heeren hun kunstgenot benijden. Want het is zoo schoon, zoo heerlijk, een rustig en

ongestoord nurtje in zulk een kunstenaarswerkplaats door te brengen met de beschouwing der scheppingen van het penseel of de teekenstift. Het genot, door het beste en edelste van 's menschen ziel in zulke oogenblikken gesmaakt, is van het reinste, het verhevenste, dat de aarde ons schenken kan. Des te meer valt het te betreuren, dat er zich in onze dagen een streven openbaart om »kunstwerk" ter markt te brengen, dat met alle eischen en begrippen van ware kunst lijnrecht in strijd is. Wie tegenwoordig de tentoonstellingen van schilderijen en teekeningen bezoekt, wordt er menigmaal pijnlijk getroffen door het aanschouwen van producten, die de waarheid schijnen te willen bevestigen van het Fransche spreekwoord, dat er tusschen het verhevene en het belachelijke slechts ééne schrede ligt. Dat de kunst ook in onze dagen naar nieuwe vormen en openbaringen zoekt, wie zou het in haar laken? Een kunst, die dáár niet voordurend naar blijft streven, doemt zichzelf ten doode. Maar dat vele »jongeren," — mannekens die nauwelijks de kinderschoenen ontwassen zijn, — uit gemis van genie of van talent, te machteloos om de oude, beproefde kunstvormen door nieuwe van gelijke waarde te vervangen, zich aan de kunst en haren dienst vergrijpen, door slechts

KUNSTGENOT.

wangedrochten en misgeboorten voort te brengen, dát noemen wij een treurig teeken des tijds. Inplaats van ons oog te streelen en ons hart te verblijden, door ons de natuur te geven zooals de kunstenaar haar met zijn artistieke blik ziet, wekken zij een gevoel van walging bij ons op met de bespottelijke caricaturen, die zij onder de vlag der kunst willen binnenloodsen. Een landschap met een groenen hemel, rood gras en blauwe koeien, die door gele gedaanten (zegge boerinnetjes) gemolken worden, is in de oogen van deze jongeren en hunne aanbidders een »stemmingsbeeld" vol »ziel" en »impressie." En als zij, met veel gesmeer en geklodder, een bruin ding geschilderd hebben, op drie pooten, en van voren nagenoeg even onherkenbaar als van achteren, vallen zij in verrukking voor elkaar neer, jubelend en juichend dat dit nu eerst eens een paard is zooals het wezen moet. En dat heet dan teekenen! Dat noemt men dan schilderen! En dat in een land, waar een Rembrandt en een Jan Steen, een Gerard Dou en een Van der Helst, een Govert Flinck en een Ostade geleefd en gewerkt hebben! Is het niet om te schreien?...

Arme kunst! zou men bijna uitroepen. Maar, gelukkig! de ware kunst heeft van deze valsche profeten niets kwaads te duchten. Zij is hemelhoog verheven boven het maakwerk van deze hare ongeroepen en ongewijde dienaren; en met smetteloozen luister blijft zij daar schitteren en stralen, door alle eeuwen heen, en het hart verkwikken harer trouwe, stille, bescheiden

volgelingen, die haar eeren en liefhebben om haar zelfs wil. »A thing of beauty is a joy for ever," zegt de Engelschman terecht: kunst die ons niet opwekt en gelukkig maakt, is geen kunst, kan geene kunst zijn, en zal nooit kunst worden. De echte kunst alleen, vervroelijkt, veredelt verheft den mensch. Verheft hem zelfs, zal het wel zijn, met zijne gedachten tot God, zoo hij er althans met Jakobus iets van heeft leeren verstaan, dat »alle goede gave, en alle volmaakte gite is van boven, van den Vader der lichten afkomende." De ware, de echte, de hoogste kunst is uit God en voert tot God, — gelijk de dichter Ten Kate het zoo heerlijk schoon heeft uitgedrukt, als hij in het Zevende Tafereel zijner »Schepping", na de Muziek bezongen te hebben, van de Schilder- en de Beeldhouwkunst zegt:

„En wat de Kunst begon met hóórbre akkoorden,
Dat zet zij voort in kleur en vorm en lijn.
Heur scheppingen zijn onuitsprekbare woorden,
Die naklank uit een reiner wereld zijn.
De Schoonheid zweeft in zielvolle idealen
Heur oog voorbij, nog lang van 't Licht verblind.
Dien droom getast! dat beeld moet nederdalen,
Van geest en stof, twee Rijken, 't wonderkind!
Nu, Regenboog! ontbind uw Zeven Kleuren,
Zoo word' door u het doode doek bezielt!
Gij Godheid, wil den steenen mantel scheuren,
Het marmerblok, dat u gevangen hield!
't Geschiedt! Daar stort een Eden, heerlijk glansend,
Apelles zelf een hemel in 't gemoed;
En Phidias, zijn Jupiter bekransend,
Werpt onbewust zijn lauwer aan Gods voet!"

ARISTOCRATEN.

EEN CATSIAANTJE.

Een trekhond, plomp, en ruig van vacht,
Die met een zware karrevracht
Van 's ochtends vroeg door heel de stad,
Straat in straat uit, gezworven had,
Al door een felle sneeuwjacht heen,

Al rillend tot in merg en been,
Was blijde toen hij stil kon staan
En eindlijk wat kon zitten gaan
Voor 't huis, waarin zijn baas nu ras
Het laatste vrachtje aan 't lossen was.